

det er, som jeg sagde før, sikkert en langt vanskeligere Sag at ordne end selve Udskiftningen. I § 46, 2det Stykke, siges: „Kan væsentlig Besparelse indvindes ved, at Udhusbygninger byttes, kan Udskiftningskommissionen paabyde et saadant Bytte, naar Bygningerne har samme Bestemmelse og nogenlunde samme Størrelse samt i det væsentlige er lige godt vedligeholdt, og Byttet ikke skønnes at medføre væsentlig Ulempe for nogen af Ejerne.“ Det er en Bestemmelse, som jeg maa sige er specifik færøsk; man kunde ikke tænke sig, at noget lignende vilde kunne praktiseres hernede. Men det er muligt, at Færingerne er et — hvad skal jeg sige — saa skikkeligt og taalmodigt Folkefærd, at de siger: Det ordner vi sagtens, de kan godt bytte, og kan de ikke selv enes derom, gør vi det; men i al Almindelighed maa man antage, at de selv kan ordne det. Man taler undertiden om Indgreb i Ejendomsretten, og det forekommer mig, at jeg aldrig har set et saadant Indgreb i Ejendomsretten, som man her vil gøre. Man siger i Virkeligheden til de paagældende: Hvis I ikke kan enes om at bytte jeres Huse, gør vi det. Da Forslaget er tiltraadt af Lagtinget, maa man imidlertid gaa ud fra, at det er noget, som man paa Færøerne finder ganske rimeligt, og jeg skal da ikke indvende noget som helst derimod.

Det er rimeligt, naar man behandler et Forslag som dette, at man spørger sig selv: Hvad betyder det nu for Færingerne? Det kan vel neppe betyde det samme, som den Udskiftning, der blev foretaget herhjemme for hundrede Aar siden, betød for os; thi i saa Tilfælde er det jo en Landboreform af uhyre Betydning. Det er vel nok under alle Omstændigheder en betydningsfuld Sag, men alligevel har jeg den Opfattelse, at det ikke først og fremmest er Landet, men Vandet, der er Færingernes Element i erhvervsmæssig Henseende. Fiskeriet er jo Hovederhvervet, og dør behøves jo ingen Udstykning. For saa vidt er Færingerne et heldigt Folkefærd, som der ikke skal nogen Udstykning til for at fiske, Fiskeriet er jo det frieste Erhverv i Verden. Men selv om Reformen ikke betyder al Verden, selv om man ikke kan regne med, at den betyder det samme som Udskiftningen hernede, vil den i alt Fald kunne virke derhen, at det frie Initiativ faar større Raaderum, og at der derigennem kaldes paa Kræfter, der maaske hidtil har ligget i Dvale, og alene dette betyder overordentlig meget. Derfor vil jeg ogsaa udtrykke det Haab, at Færingerne i saa stor Udstrækning som muligt vil benytte

denne Lov, og at ikke alt for store økonomiske Vanskeligheder skal lægge sig hindrende i Vejen for at føre Loven ud i Livet. Jeg vil slutte med at sige, at jeg for mit Vedkommende gerne vil imødekomme Ministerens Anmodning om en hurtig og velvillig Behandling af det foreliggende Forslag.

Effersøe: Min almindelige Opfattelse med Hensyn til Lovgivning paa Færøerne er den, at vi saa vidt muligt bør følge Liniere i Hovedlandets Lovgivning, dog saaledes naturligvis, at vi tager alle fornuftige praktiske Hensyn og tager Hensyn til de særlige Forhold, der nu en Gang findes paa Færøerne. Paa samme Maade ved Behandlingen af det foreliggende Lovforslag. Vi har ved Affattelsen af Lovforslaget raadført os med Erfaringerne hernedefra og har tillige i høj Grad, ganske naturligt, raadført os med Erfaringerne fra Norge. Det kan jo træffe, at ligesom man maa gøre Forandringer i Reformen, der bringes frem hernede, maa man deroppe holde igen og sige: Det er for tidligt at komme frem med disse Reformen, vi er ikke modne til dem, kan ikke magte dem. Og det er netop noget, som har gjort sig gældende med Hensyn til den foreliggende Sag. Men nu synes vi, at vi er kommet saa vidt, at vi maa gøre Alvor af det og se at faa begyndt paa Arbejdet og begyndt paa det som et Forsøg — saa kan vi senere se, hvad Erfaringerne siger, vi skal gøre i Fremtiden. Og jeg er glad ved, at vi har faaet Støtte dertil hos denne Regering, lige saa vel som vi fik hos den forrige Regering, og jeg tvivler ikke om, at vi ogsaa faar Støtte fra Rigsdagen.

Hvad de forskellige Spørgsmaal angaar, som det ærede 1ste Medlem for 4de Kred (Veistrup) rejste, maa jeg sige, at det vil føre alt for vidt, hvis vi ved denne Lejlighed skal ind paa Enkelthederne. Behandlingen tilsigter jo heller ikke dette, og jeg tror, vi gør klogest i at gemme Enkeltheder, til vi kommer til Udvalgsbehandlingen. Dog skal jeg udtale allerede nu, at der er et bestemt og tydeligt Skel mellem Indmark og Udmærk — det ærede Medlem vil se det paa det Kort, der er slaaet op i Sideværrelset. Og hvad angaar Udskiftning af Fuglebjerge, er det meget almindeligt, at man har delt Fugleberget saaledes, at Fangsten paa en Del af de Pladser, hvor der fanges Fugle, tilfalder en Del af Bygdens Jorder, medens Fangsten et andet Sted tilfalder en anden Del af Jorderne. Det er en meget praktisk Fremgangsmaade, som man gør rigtigt i at følge, men det maa jo nu føje sig efter, som Forholdene en Gang